
Bore u uglovima očiju

Voz je u Suboticu stigao tačno u podne. Na peronu je čekalo desetine ljudi i neki su se pridzicali na prstima kako im ne bi promaklo kada neko njihov izađe iz voza. Čim bi uočili one koje su čekali, žurili bi da im ponesu prtljag i uputili se prema izlazu. Izašla sam sa jednom torbom i malim rancem na leđima, petnaestak minuta stajala na peronu i najzad se uputila za svim onim ljudima, koji su vukli svoje kofere prema izlazu sa stanice. U međuvremenu sam letimično bacila pogled ne bih li ga uočila među onima koji su ostali na peronu i, kako ga nisam ugledala, nastavila sam da hodam. U prostranom holu železničke stanice odjekivao je ženski glas i obaveštavao o sledećim polascima i dolascima:

– Voz za Novi Sad pristiže na kolosek broj 4.

Ugledala sam ga kako užurbano hoda prema meni. Možda je samo želeo da pomislim kako je stvarno žurio da stigne, te je pustio korak tek kada me je ugledao – ne znam.

– Voz je nešto poranio sa dolaskom danas – bilo je prvo što mi je rekao osmehujući se kada mi je prišao.

Naravno, ne bi se izvinio što je ipak on taj koji kasni.

U ovoj zemlji vozovi ne stižu ranije, pomislila sam, a on mi je prebacio ruku preko ramena i šapnuo na uvo:

– Malena moja, dobro mi došla.

Neko vreme smo hodali ćuteći. Nisam znala kojom rečju bih mogla da započnem razgovor sa njim. Opušteno ćaskanje je za neke ljude koji se bolje poznaju, a ne za nas koji smo tokom svih godina razdvojenosti u glavi nizali pitanja koja se nikad nismo usudili da izgovorimo. Činilo mi se da se i on snebiva zbog te zatvorenosti, koju nisam uspevala da savladam. Posle nekog vremena je rekao:

– Znaš, drago mi je što si odlučila da dođeš, makar i na vikend. Vera se obradovala što će te upoznati. A i Nevena je svašta pripremila kod kuće. Zabrinula se da li je pogodila sve što voliš da jedeš. Trebalo je prvo da te pitamo.

– Ma u redu je, nisam ja toliko probirljiva – rekla sam i osetila kako mi glas blago podrhtava dok to izgovaram iako sam se trudila da zvučim nonšalantno.

Vera se obradovala. Baš je tako rekao. Ja o svojim emocijama povodom tog susreta do tad nisam razmišljala, ali sam shvatila da ne mogu da kažem da se radujem. *Jesam li zbog toga loša osoba?*, prošlo mi je kroz glavu. Ne mogu čak ni da ga slažem jednim olako izgovorenim: *I ja.*

Kada smo prošli gradski trg, ubrzo se zaustavio pred jednom zgradom i rekao:

– Ovde živimo.

Te kratke informacije izgovorene isuviše formalnim tonom zaličile su mi na razgovore koje obično vodimo sa prijateljima iz detinjstva koji žive negde u Americi pa im, kada dođu u Srbiju, redom predstavljamo:

Ovde živim.

Ovo je moja žena.

Ovo je moja ćerka.

Ovo je naš pas.

Ovo je naš stan.

Možda i nije želeo da se tako osećam (zapravo, verovatno nije), ali ja nisam mogla da se oduprem utisku da tu ništa nije suštinski moje. Možda je to problem koji nosim svuda sa sobom zato što sam svih ovih dvadeset godina jedinica i želim da nešto pripada samo meni. Jednom mi je Luka, s kojim sam se par meseci zabavljala, rekao da nije upoznao nekog ko toliko ne ume da deli. Pomislila sam kako bih volela da je sada ovde pored mene i nauči me na ovom primeru kako to da izvedem – kako da podelim nešto što nikada nisam imala?

Vrata je otvorila crnokosa devojčica, a pas je skočio na mene. Labrador me je liznuo po obrazu, a Dušan ga je

odvojio od mog lica i naredio mu da uđe u stan. Zatim je i mene pozvao da uđem. Devojčica se smešila i posmatrala me sa značajnom pažnjom. Zbog tog fokusiranog pogleda skretala sam pogled u stranu, čekajući da mi neko kaže gde treba da uđemo i gde mogu da ostavim stvari. Njena majka mi je rekla koje papuče da uzmem i pozvala u dnevnu sobu. Sada su me obe posmatrale sa istom onom pažnjom, a ja sam počela da se zanimam psom.

– Dušan nam je dosta govorio o tebi. Rekao je da divno slikaš i da planiraš da organizuješ neke izložbe – ljubazno je započela razgovor Nevena.

Pogledala sam u nju i klimnula glavom:

– Da, slikam. Ima još vremena do prve izložbe.

– A mogla bi i Veru da naučiš kako da slika. Ja kad gledam njene radove sa likovnog baš mislim da ima dobru polaznu osnovu. Volela bih da to razvija kao svoj hobi.

Nije mi se dopalo to „preskakanje stepenika“ u odnosu koji još nismo ni počeli da gradimo. Kakvo sad podučavanje, zašto me nije pitala da li to uopšte želim? I gde je nestao Dušan?

Posle par minuta, i on je ušao u sobu sa sokom i kolačima i pokazao mi gde mogu da odem do kupatila da operem ruke. Dok sam prolazila kroz hodnik, ugledala sam na zidu okačene slike sa putovanja na kojima su zajedno. Bilo je tu i nekoliko Verinih fotografija iz perioda

kada je bila beba – puzanje po stanu koji nije ličio na ovaj, spavanje u kolevci, smejanje u Dušanovom naručju. Dušanove i moje slike u kući u kojoj sam živela bile su sakrivene po raznim albumima, koje godinama nisam otvarala. Nisam znala da li on ima neku od mojih slika koju nosi u novčaniku. Obično tu držimo slike onih koje volimo. Kada bi neko ušao u njihov stan i bacio pogled na fotografije okačene o zid, ne bi saznao ništa o meni. Možda je neko znao da postojim, onako, iz priče. Ili sam se barem nadala da sam mu, osim sa Nevenom, bila još nekad i sa još nekim tema razgovora. Pomislila sam kako je možda izmišljao priče o našem odnosu pred drugima ne bi li stekli bolji utisak o njemu. Delovao mi je kao neko kome je stalo do tuđeg mišljenja.

U kupatilu su u plavoj plastičnoj čaši tri četkice za zube. Jedna neotpakovana stoji na veš mašini pored čistog peškira. Tako i dalje znam da sam gost.

Kada se uputim ka dnevnoj sobi, Nevena mi dovikuje da dođem u kuhinju. Postavila je na sto sve što je pripremila. Dušan opominje labradora da se odmakne od mene kako bih mogla na miru da jedem.

– Dule pokušava da ga nauči da ne dosađuje ljudima tokom ručka, ali vidiš kako to teško ide – kaže mi Nevena u polušali.

Dule. Prvi put sada čujem da ga neko tako zove. Majka ga nikada nije tako oslovila, možda samo u

periodu pre nego što sam se rodila. Pomislim kako mora biti da ga i Vera zove *tata*. Naravno, to bi bilo sasvim normalno. Čudna mi je cela ta priča sa nadimcima i kako samo oslovljavanje nekog po nadimku već stvara osećaj bliskosti. Danas me je par puta oslovio sa *malena*, možda jer me se kao takve seća. Otišao je, a ja sam u međuvremenu odrasla.

Posle ručka krenuli smo do Palićkog jezera. Pomislila sam kako ćemo imati vreme samo za nas dvoje, ali je on to zamislio kao porodičnu šetnju. Mama je govorila da i dvoje mogu da budu porodica, no ja sa njim to nisam uspevala da osetim. Porodica su bili njih troje, uhvaćeni u trenutku kao na slikama koje su, okačene u hodniku, podsećale na izgrađene uspomene u Boki Kotorskoj. Tih godina nisam ni znala da Vera postoji, čak ni da je u planu. Nisam znala ni da on ima nekog koga ponovo voli.

Tokom vožnje do Palića, pustio je radio i prostor između nas preplavile su reči EKV-a:

Ovaj krug sam smislio

Ovaj krug sam stvorio

Ovaj krug sam razbio,

k'o vetar rasuo.

Ako ništa drugo, bar nam je muzički ukus sličan. I to je nešto, zar ne? Dušan me je pogledao i osmehnuo se rekavši: